

Harcolnunk kell a hitünkért!

2023 január 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A keresztény kultúra tenni akarásra nevel, nem pedig áldozati pózra...

Két héttel ezelőtti írásomban arra a kérdésre kerestem a választ, hogy mit jelent kereszténynek lenni, mit kell tennünk, egyáltalán, tetteken múlik-e az elköteleződésünk Krisztus iránt. (A részleteket itt találják a kedves olvasók: <https://magyarnemzet.hu/velemen/2022/12/mit-jelent-kereszténynek-lenni-kell-e-templomba-jarni>) A cikk végén felmerült a kereszténységnek egy másik aspektusa, és megígértem, hogy legközelebb ezt is körbejárjuk... Íme.

A kereszténység két megközelítésben is értelmezhető. Az egyik a vallási kereszténység, a másik a keresztény kultúra és az abból eredő „politikai kereszténység”.

A vallási kereszténység a szakrális életünket, személyes hitünket jelenti. A parancsolatok teljesítését, és még inkább a kegyelem elfogadását. Azt, hogy befogadjuk Krisztust az életünkbe, sőt az életünket az ő kezébe adjuk.

Ezt az angol „leap of faith”-nek nevezi. Fura, de nemcsak hagyományosan nem létezik a magyarban konkrétan ez a mondás, de szemben számos más, az angoltól átvett, meghonosított kifejezéssel, még csak fordítás sem született rá. Szó szerint hitbéli, hitben végzett, hittel teli ugrást jelent, és leginkább – bár messze nem pontosan – a „vakhit” szónak feleltethető meg. Ahhoz hasonló, amikor úgy ugrunk bele a medencébe, hogy fogalmunk nincs, van-e benne víz, mégis vállalkozunk, mert biztosak vagyunk benne, hogy van, anélkül, hogy erről elgondoljuk konkrétan meggyőződésünk volna. Nyilván egy medencénél, egy fejes vagy szaltó elött mindig érdemes alaposan tájékozódni; ott jóval nagyobb a kockázat és a bizonytalanság, mint Krisztusnál. A „leap of faith” épp azt jelenti, hogy Krisztusra bízunk magunkat, életünk irányítását; mert empirikus tapasztalatok hiányában is százszázalékosan megbízunk benne.

Krisztusra bízni az életünket természetesen nem jelent semmittevést, sem pedig önfeladást. Sőt nagyon is határozott cselekvést jelent, teljes mértékben vállalva önmagunkat.

És valahol itt ér össze a kettő, itt lépünk át a kulturális kereszténységbe. A kereszténység hangsúlyozza az egyén szabad döntését. Ez kifejezetten bibliai eredetű, hiszen Isten szabad akaratot ad az embernek. Szent Pál „keresztény szabadságról” beszél; arról, hogy az ember önmaga keresse és akarja a jót, szemben a bűnnel. A művészek, alkotók évszázadokon keresztül úgy igyekeztek megvalósítani önmagukat, hogy közben valamilyen magasabb rendű, transzcendens „jószágot”, „szépséget” is szerettek volna megjeleníteni abban, amit létrehoztak, legyen szó akár festészetéről, építészetéről, irodalomról vagy zenéről. De a középkor tudósai, orvosai, felfedezői, innovátorai is mind-mind az Isten által teremtett világot akarták megismerni; a világot jobbá tevő újításokat, cselekedeteiket mindig valamilyen isteni inspiráció vezette. Ettől kellett en szerények és alázatosak is voltak, nyitottak is maradtak a felsőbb hatalomtól érkező további inspirációra. Ami aztán újabb egyéni teljesítményekre készítette őket.

A protestantizmus ennél is több teret enged az egyénnek: a nehézségekkel szembeni helytállás mellett a személyes boldogulást, gyarapodást is kifejezetten erénynek tartja (különösen a kálvinizmus). Ugyanakkor a pompát, az öncélú élvezetet, a látványos dicsőséget elutasítja, így a protestáns ember még inkább Isten dicsőségére cselekszik.

És ez a két erő, a teremtő, élő Isten iránti mély lelki elkötelezettség, mellette (vagy még inkább, általa) az ember saját akaratának érvényesülése, képességeinek kibontakoztatása az, ami folyamatos fejlődésre, újabb és újabb teljesítményekre ösztönözte a keresztény világot, ezáltal növekvő prosperitást hozott neki. Ezekre a fundamentumokra épült Európa kulturális-politikai berendezkedése. (Ami aztán elterjedt a világ további, Európa által kolonizált részein is.) Ezt jelenti a kulturális, illetve az abból eredő politikai kereszténység. Ami egész életformánk alapja, beleértve a szekuláris intézményeinket, mindennapjainkat is.

Ez a fajta „Isten által inspirált individualizmus” egyetlen más kultúrában, vallási-filozófiai rendszerben sincs így jelen. Természetesen nek is számos értéket hoztak létre, adtak a világ és az élet kérdéseire koherens, az adott társadalmak körülményeihez leginkább illeszkedő válaszokat (beleértve a hitbéli, vallási válaszaikat is). Érdekes lenne ezen konkrét válaszokat alaposabban megnézni, de ez kimerítené a jelen írás kereteit. Meg is van, hol folytatjuk legközelebb...

Most viszont maradjunk még a kulturális, politikai kereszténységénél. Ami tehát, a fentiek értelmében, organikusan következik a vallási, hitbéli kereszténységből. Illetve, egészen pontosan, amikor a judaizmusból ered, annak próféciait beteljesít, Krisztusban megtestesül keresztény hit ráépült a görög–római kultúrára, akkor olyan, fizikailag nem megfogható, „földöntúli” erőt hozott létre, amely évezredes távlatokra determinálta az európai emberek jövőjét. És aminek az eredményeit élvezzük ma is.

Sajnos ez az erő azonban kifulladásra látszik. És ahogy egyre inkább veszít a lendületéből, úgy válik egyre inkább önfeladóvá is. A magukat kereszténydemokratának nevező pártok, politikusok már nemhogy nem Isten dicsőségére cselekszenek, hanem sokuk már nem is hisz benne.

A keresztény papok, vallási vezetők pedig homokba dugják a fejüket. Vélhetően a legjobb szándékkal, a Bibliára való hivatkozással, kizárólag elvi síkon értelmezik és alkalmazzák a tanításokat, távol tartva magukat a politikától.

Mintha Krisztus üzeneteinek érvényesülése független tudna lenni attól a fizikai, gyakorlati, politikai valóságtól, amiben élünk.

De nem tud. Ma már nincs vallási, hitbéli kereszténység kulturális kereszténység nélkül. A keresztény hit nem képes a keresztény kultúra nélkül létezni. S mindkettő együtt van. Összehangolt támadás folyik a teljes judeo–hellén–keresztény civilizációval szemben. Egyrészt kívülről, a radikális iszlám világából, másrészt belülről, az ateista–progresszív–globalista, valójában nihilista, a hagyományainkat teljesen eltörölni akaró politikai erőktől.

És ezekkel az erőkkel szemben bizony harcolni kell. A „tartsd oda a másik orcádat”, vagy az „aki megdob kővel, dob vissza kenyérral” nem működik. Pontosabban de, működhet, csak értelmezni kell tudni Krisztus szavait és tetteit. Valóban, ő a szeretetről beszélt, és hogy a gonoszjót jóval, a győzelmet szeretettel kell legyőzni. De ebben van egy kulcsszó: „győzni”. Krisztus a gonosz, a sötétség felett aratott győzelemről beszélt.

Sohasem mondta, hogy a keresztények veszítsenek, adják fel, hódoljanak be. Épp ellenkezőleg. Azt mondta, hogy harcoljanak a hitükért.

Az egyén számára ez jelenthet vereséget, akár (mártír)halált. De a hitnek, a kereszténységnek, a világosságnak győzedelmeskednie kell. Ennek a harcnak rendelje magát alá a keresztény ember (itt jutunk vissza a hitbéli kereszténységhez, önmagunk nem fel-, hanem átadásához), és igenis harcoljon. A szeretet erejével, de ha kell, karddal is. A „megbocsátó Krisztus” mellett ott van a Bibliában a „korbácsos Krisztus” is, aki saját kezével veri ki a kufárokat a jeruzsálemi templomból. És nem azért, mert ott egy pillanatra eltávolodik a kereszténységtől, „elveszti a fejét”, hibázik, bűnös lesz, bármi ilyesmi. Hanem megmutatja egyrészt, hogy nincsenek kompromisszumok, nem fér bele „egy kis csencselés”, Isten házáat nem lehet tőle idegen célokra használni; másrészt pedig azt, hogy a megbocsátás, a felebarátod szeretete nem azt jelenti, hogy a keresztény ember erőtlen, hogy vele szemben a másik bármit megtehet. Vagy hogy a kereszténységnek minden, rá törő veszedelemmel szemben toleránsnak kellene lennie.

A keresztény vallás az igazság kimondására és a szeretetre szólít fel, nem pedig a valóság tagadására, a „győzelembeszéd” betiltásának nevében. A keresztény kultúra tenni akarásra nevel, nem pedig áldozati pózra. A keresztény hit a fajtalankodást, a nemi eltévelyedést kerek perccé bűnnek nevezi, nem pedig ünneplendő „másságnak”. A keresztény kultúra a más kultúrák értékeinek befogadásáról szól, nem pedig a sajátunk feladásáról. Aki a krisztusi tanokkal szemben ideológiákkal és a keresztény kultúra elpusztításán munkálkodó politikai erőkkel van egy platformon, az – hiába is hiszi ezt magáról – sohasem lehet keresztény. Aki pedig jó kulturális és politikai célokért küzd, de nem Krisztus vezérli ebben, az elkerülhetetlenül kudarccra van ítélve. Mert önértékük kevesek vagyunk. Kulturális-politikai kereszténység sincs hitbéli kereszténység nélkül.

Jeszenszky Zsolt - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
